

§ 8.

Ved kongelig Anordning fastsættes de nærmere Regler om det i foranstaaende § 7 ommeldte Nævn, om Bestyrelsen under Indenrigsministeriet samt om Regnskabsaflæggelse og Revision, dels for Statsboligfonden, dels for Hypotekbankens Virksomhed vedrørende denne Lov, til hvilket Øjemed der oprettes en særskilt Afdeling af Hypotekbanken, samt om Kontrolbestemmelser for de Ejendomme, hvori Laan er anbragt; ved Salg af Ejendommen forfalder Laanet til Statsboligfonden, medmindre Statsboligfonden samtykker i, at den nye Ejer overtager Laanet. Statsboligfondens Andel i Udgifter ved eventuelle Tab paa Panter samt ved Administrationen af Statsboligfondens Midler bæres af Statskassen, forsaavidt Reserve- og Administrationsfondens Midler ikke tilstrækker.

§ 9.

Denne Lov træder straks i Kraft og gælder til 31. December 1924, dog at §§ 6 og 7 gælder til 1. Maj 1925. Laan ifølge nærværende Lov kan ydes til saadanne Byggeforetagender, der ikke har kunnet opnaa Statslaan ifølge Lov af 1. April 1921 som Følge af, at denne Lovs Midler var opbrugte. Iøvrigt kan Laan ifølge nærværende Lov kun ydes til saadanne Byggeforetagender, der ikke ved Lovens Ikrafttræden er fuldførte.

For Færøerne og de sønderjydske Landsdele kan der ved kongelig Anordning indføres saadanne Lempelser i nærværende Lovs Bestemmelser, som Forholdene maatte gøre ønskelige.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Da Boligloven af 1921 (Lov Nr. 150 af 1. April 1921) vedrørende Boligforholdene udløb den 1. Maj 1921, blev en Del af dens Indhold forlænget ved Lov Nr. 168 af 1. Maj 1922, men deriblandt *ikke* Bestemmelserne i førstnævnte Lovs Kap. V om Statstilskud og Statslaan til Boligbyggeri. For at søge fremskaffet et nyt Grundlag for Fortsættelse af offentlig Støtte til Boligbyggeriet, hvorved de store direkte kontante Ydelser fra Stat og Kommune til Boligbyggeriet — alene for Statskassens Vedkommende i Tiden fra 10. September 1920 til April 1922 ca. 22 Mill. Kr. Statstilskud og ca. 25 Mill. Kr. Statslaan — kunde undgaas, var der af et af Indenrigsministeren i Januar 1922 nedsat Udvalg udarbejdet et Forslag om Financiering af Boligbyggeriet; men Forslaget vandt ikke Tilslutning fra alle Sider i Udvalget.

I et nyt af Indenrigsministerens i Juni 1922 nedsat Udvalg, hvori Rigsdagens daværende 5 Partier samt Københavns og Frederiksberg Kommuner og Købstadforeningen var repræsenteret, er der imidlertid opnaaet Enighed om nærværende Lovforslag, om end man navnlig med Hensyn til Forslagets

§ 5 fra nogle Sider kunde have ønsket dette mere vidtgaaende, medens man fra anden Side har været betænkelig ved at gaa saa vidt som sket.

Motiveringen for Forslagets Fremsættelse er følgende:

I hvert Fald i Hovedstaden og de større Købstæder gør Boligmanglen, som for en Del skyldes Tilflytning, sig endnu stærkt gældende, idet der i Københavns Kommune til Oktober Flyttedag 1922 var 2 103 husvilde Familier under kommunal Forsorg, medens der i Købstæderne i April 1922 var 1 635 husvilde Familier under kommunal Forsorg.

Da Prisniveauet for Opførelsen af Bygninger imidlertid endnu er saa højt (ca. 175 i Forhold til 100 i 1914), at der i hvert Fald findes en udbredt Forventning om Nedgang, vil der næppe kunne paaregnes tilstrækkeligt Byggeri uden en vis offentlig Støtte. Det bemærkes, at et betydeligt Byggeri hidtil har været i Gang i Henhold til den ifølge Lov af 1. April 1921 bevilgede Støtte, men at der nu snart maa befrygtes at ville fremkomme en Standsning, som dels vilde foraarsage Arbejdsløshed, dels